

Arrest

nr. 189 287 van 30 juni 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X
tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op maandag 17 november 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 oktober 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), beide aan de verzoeker op 17 oktober 2014 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 december 2014 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 april 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, komt op 4 april 2005 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 5 april 2005 asiel aan. Op 17 augustus 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 24 november 2005 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing van weigering van de hoedanigheid van vluchteling. Uit de

feitenuiteenzetting in de nota met opmerkingen blijkt – en de verzoeker betwist niet – dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen op 17 april 2007 het beroep tegen deze beslissing heeft verworpen. Bij beschikking nr. 972 van 17 juli 2007 beslist de Raad van State dat het cassatieberoep tegen deze beslissing niet toelaatbaar is.

1.2. Op 13 april 2007 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van het op dat ogenblik geldende artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 12 februari 2008 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Op 7 maart 2008 wordt tevens aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.3. Op 4 april 2008 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 16 december 2008 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Op 8 januari 2009 wordt tevens aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.4. Op 5 maart 2009 dient de verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 15 september 2010 wordt de aanvraag onontvankelijk doch ongegrond verklaard. Op 30 september 2010 wordt tevens aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 56 333 van 21 februari 2011 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tot nietigverklaring van deze beslissingen.

1.5. Op 9 november 2010 dient de verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 25 januari 2011 wordt een beslissing genomen tot niet-inoverwegingneming (bijlage 2).

1.6. Op 23 juni 2011 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 5 oktober 2011 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.7. Op 26 juni 2011 dient de verzoeker een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 8 oktober 2014 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoeker op 17 oktober 2014 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.06.2011 werd ingediend door :

(…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van deze aanvraag om machtiging tot verblijf, verwijst de raadsvrouw van betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09 december 2009 en arrest 215.571 van 05 oktober 2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie, namelijk dat betrokkene duurzaam lokaal verankerd is in de Belgische maatschappij, dat betrokkene zijn leven opgebouwd heeft in België, dat betrokkene wil werken en tewerkgesteld kan worden als keukenhulp, dat betrokkene in het verleden gewerkt heeft (zie arbeidsovereenkomst, loonstrookjes), dat betrokkene volledig geïntegreerd zou zijn, dat hij goed

Nederlands zou spreken, dat betrokkene een hele vrienden- en kennissenkring opgebouwd heeft, dat hij verschillende cursussen Nederlands volgde en zeer goed Nederlands zou spreken (zie deelcertificaten, certificaten, document CVO De Nobel, studentenkaarten), dat hij aanbevelingsbrieven voorlegt, dat hij actief is in en betrokken bij activiteiten georganiseerd door zowel Belgische als Nepalese verenigingen (zie ledenlijst "Executive" (sic) Board Estd-2005, lidkaart, documenten ivm deelname dichtwedstrijd, documenten quiz Shangri-La), dat betrokkene een bibliotheekkaart voorlegt (zie kopie), dat betrokkene gebruik maakt van het openbaar vervoer (zie kopie omnipas 25+, kopie W.I.G.W. kaart) en dat betrokkene getuigenverklaringen voorlegt, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en zijn aanvraag 9ter en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene verklaarde op 04 april 2005 in België aangekomen te zijn. Op 05 april 2005 diende hij een asielaanvraag in. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 17 april 2007 met de beslissing 'niet erkend' van de Vaste Beroepscommissie. De duur van de asielprocedure – namelijk 2 jaar 12 dagen – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Betrokkene verkoos geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem betekend werd op 04 december 2007 en verbleef nadien illegaal in België. Op 04 april 2008 diende hij een aanvraag 9bis in, deze werd onontvankelijk bevonden op 16 december 2008. Deze beslissing werd samen met een bevel om het grondgebied te verlaten aan hem betekend op 08 januari 2009. Op 05 maart 2009 diende betrokkene wederom een aanvraag 9bis in die onvankelijk doch ongegrond bevonden werd op 15 september 2010. Op 30 september 2010 werd hem deze beslissing samen met een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Op 23 juni 2011 diende betrokkene een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 in. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 05 oktober 2011. Inmiddels had betrokkene reeds onderhavige aanvraag 9bis ingediend op 26 juni 2011. Op 24 januari 2012 diende betrokkene een tweede aanvraag 9ter in. Deze werd onvankelijk bevonden op 14 mei 2012 en er werden aan de gemeente instructies gegeven om betrokkene in te schrijven in het Vreemdelingenregister en hem in het bezit te stellen van een attest van immatriculatie (A.I.) model A in afwachting van een beslissing ten gronde aangaande de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Op 10 april 2014 werd deze aanvraag echter ongegrond bevonden en de gemeente ontving instructies om het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter in te trekken en om betrokkene af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van "verlies van recht op verblijf. Betrokkene wist dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument is dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen onvankelijk verklaard is en nog in behandeling is. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000). Ook het gegeven dat betrokkene in het verleden van een tijdelijk legaal verblijf in het kader van een aanvraag artikel 9ter heeft kunnen genieten, opent niet de facto recht op verblijf in het kader van de huidige aanvraag artikel 9bis. Betrokkene wist dat hij in geval de procedures een negatieve afloop zouden kennen, hij vrijwillig het grondgebied diende te verlaten.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene zich in België steeds goed gedragen heeft en nooit enige inbreuk tegen de openbare orde of veiligheid gepleegd heeft, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Meester van Rossem stelt dat een terugkeer naar Nepal een schending zou uitmaken van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Zij stelt dat de Nepalese overheid immers niet in staat is om zijn burgers van willekeurige vervolgingen, discriminatie van de kasten te vrijwaren, dat de onlusten tussen de kasten nog steeds niet onderdrukt zijn en dat de burgers evenmin kunnen gevrijwaard worden tegen wandaden van de maoïsten, bovendien worden de verantwoordelijke daders niet vervolgd. Er kan niet met 100% zekerheid gegarandeerd worden dat betrokkene bij terugkeer veilig zou zijn. Wat deze vermeende schending van artikel 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

(...)"

1.8. Op 8 oktober 2014 wordt tevens aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die aan de verzoeker op 17 oktober 2014 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

De die verklaart te heten:

“(…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

“(…)”

1.9. Op 24 januari 2012 dient de verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.9.1. Nadat de aanvraag op 14 mei 2012 ontvankelijk wordt verklaard, wordt ze op 4 februari 2014 ongegrond bevonden. Nadat deze beslissing op 1 april 2014 wordt ingetrokken, verwerpt de Raad bij arrest nr. 136 045 van 12 januari 2015 het er tegen ingestelde beroep tot nietigverklaring.

1.9.2. Op 10 april 2014 wordt de in punt 1.9. bedoelde aanvraag opnieuw ongegrond bevonden.

2. Over de rechtspleging

2.1. Het administratief dossier bevindt zich tevens in het rechtsplegingsdossier van de zaak met nummer 146 436.

2.2. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van niet-ontvankelijkheid op met betrekking tot de samenhang tussen de bestreden beslissingen.

Zij laat hieromtrent het volgende gelden:

“De verwerende partij heeft in hoofdorde de eer op te merken dat verzoeker nalaat de samenhang aan te tonen tussen de twee bestreden beslissingen. De verwerende partij stelt vast dat het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing aangaande de regularisatieaanvraag geen verknochtheid vertonen daar zij beiden genomen werden op een afzonderlijke rechtsgrond. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat een eventuele nietigverklaring van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard enige invloed zou hebben op zijn illegale verblijfsstatus. De vordering, voor zover zij ingesteld werd tegen het bevel om het grondgebied te verlaten als tweede bestreden beslissing, is derhalve onontvankelijk.”

3.1.2. Het komt uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Te dezen is de Raad van oordeel dat de gezamenlijke behandeling van de beroepen tegen de bestreden beslissingen, die op dezelfde datum en door dezelfde attaché (V.d.B.L.) werden genomen, het vlot verloop van het geding niet in de weg staat. Aldus kan de samenhang in kwestie aanvaard worden.

3.2.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij tevens een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep, in zoverre het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Zij ontwaart in hoofde van de verzoeker een gebrek aan het rechtens vereiste belang omdat de gemachtigde van de bevoegde minister bij het nemen van deze beslissing, die gestoeld is op artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, niet beschikt over een discretionaire bevoegdheid en een eventuele vernietiging van deze beslissing de verzoeker bijgevolg geen enkel nut kan opleveren.

3.2.2. Ter terechtzitting doet de verwerende partij afstand van de door haar in haar nota opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. In een eerste middel, dat uitsluitend gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de “*motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991*”, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In de uiteenzetting van het middel wordt tevens gewag gemaakt van een schending van het gelijkheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“(…)

Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker d.d. 26.06.2011 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Redenen:

“(…)

Verzoeker begrijpt niet waarom DVZ tot deze conclusie komt, en wenst te reageren op de volgende beweringen:

1. Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art bis van de wet van 15.12.1980. Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat deze vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011) Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Verzoeker diende op 26.06.2011 een regularisatieaanvraag in, ondermeer op basis van de instructie dd. 19.07.2009

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen.

Het volgende werd ook gepubliceerd op de website van Kruispunt – Migratie in samenspraak met DVZ en kabinet van staatssecretaris De Block:

Sinds november 2011 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringen gewijzigd van negatieve beslissingen over een regularisatie-aanvraag (artikel 9bis Vreemdelingenwet). In negatieve beslissingen staat voortaan dat de criteria van de instructie van 19/7/2009 niet meer van toepassing zijn, aangezien deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvSt arrest 198.769 van 9/12/2009, en RvSt arrest nr. 215.571 van 5/10/2011).

Nochtans bevestigen zowel kabinet De Block als directie van DVZ nu dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Volgens het arrest van de Raad van State van 5/10/2011 mogen de DVZ en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) toevoegen aan artikel 9bis Vw. De DVZ en de staatssecretaris hebben ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren: zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden.

- Zij kunnen dus nog altijd regularisaties toestaan volgens eigen criteria. Zowel kabinet De Block als directie van DVZ lieten recent aan het Kruispunt M-I weten dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Dat blijkt ook uit de positieve beslissingen die nog genomen worden. Wie voldoet aan de criteria van 19/7/2009 mag blijven vertrouwen dat deze worden toegepast, tot wanneer de regering eventueel een ander beleid zou meedelen: dat volgt uit het vertrouwensbeginsel en het behoorlijk bestuur.*
- Maar ook aanvragen die niet aan de criteria van de instructie voldoen, moeten op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden. De criteria van de instructie zijn op zichzelf geen voldoende reden om een aanvraag af te wijzen. Dat verklaart de gewijzigde motiveringen van negatieve beslissingen.*

Hieruit volgt dus dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is!

“Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld”¹

Er werd op alle mogelijke manieren zowel media als officiële berichtgeving duidelijk gemaakt dat de instructie zou blijven gelden, in dit dossier wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de instructie.

In arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigt de Raad van State de regularisatie- instructie van 19 juli 2009.²

Er is tot op heden geen enkele mededeling van DVZ of de Staatssecretaris geweest waarin bevestigd wordt dat de criteria niet meer mogen aangehaald worden. Integendeel, zolang er geen nieuwe richtlijn is mogen ze aangehaald worden.

Bovendien betekent dit dat alle vreemdelingen die een aanvraag in toepassing van artikel 9 bis, zich baserend op de instructie d.d. 19.07.2009, hebben ingediend en een verblijfskaart hebben bekommen , zijnde beperkte duur op basis van hun arbeid, zijnde onbeperkte duur op basis van hun ononderbroken verblijf van meer dan 5 jaar, dat ze allemaal een nieuwe beslissing moeten krijgen waarin DVZ meedeelt dat zij een verkeerde beslissing hebben genomen.

Dat de beslissingen in het verleden gebaseerd waren op een instructie die vernietigd werd en dat ze toch geen recht hebben op verblijf!

Via de media werd de instructie op alle mogelijke manieren bekend gemaakt. Dat DVZ op verschillende manieren dit zelf publiek heeft gemaakt. Dit betekent dat de instructie niet meer een interne beleidslijn was maar ook een instructie voor de vreemdelingen zelf waarop zij zich konden baseren.

In 2010 vroegen vroegen 36.848 mensen regularisatie aan.³

De minister van Binnenlandse Zaken keurde in 2010 15.426 regularisatiedossiers goed. Alles samen gaat het om 24.199 personen. Het gaat om verschillende types regularisatie:

- op medische gronden*
- lange asielprocedures*
- humanitaire redenen*
- de illegaal verblijvende ouders van een Belgisch kinderen*

Dit betekent dus dat voor 2010 alleen al de 15.426 regularisatiedossiers opnieuw moeten bekeken worden.

Dat op de website van binnenlandse zaken het volgende werd gepubliceerd : Aanvragen Om Machtiging Tot Verblijf Voor Humanitaire Redenen Statistische Gegevens– Dienstjaar 2011

Dat wij kunnen vaststellen dat er nooit eerder zoveel geregularisserde personen waren dan in 2009 en 2010! Dat van de 24 199 mensen die op basis van 2.8A en 2.8B een aanvraag indienden 15.426 werkelijk ook geregulariseerd werden!

Dit is duidelijk een schending van het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel!

De aanvragen die ingediend werden tussen 15.09.2009 en 15.12.2009 en onmiddellijk behandeld werden op basis van de instructies ontvankelijk en gegrond verklaard.

Bovendien neemt DVZ nog altijd beslissingen waarin nog steeds verwezen wordt naar de instructie en de mogelijkheid wordt gegeven om een arbeidskaart B aan te vragen. Wij kunnen tientallen voorbeelden voorleggen waarin dit het geval is.

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

*Schending van het gelijkheidsbeginsel is slechts denkbaar, zo stelt de Raad van State uitdrukkelijk, wanneer de overheid optreedt ter uitoefening van een discretionaire bevoegdheid. In een arrest van 13 juli 1990 werd dit als volgt uitgelegd: "dat zulk een schending immers hierin bestaat dat de overheid ter zake beslissingsrecht heeft, zonder een deugdelijke reden te doen gelden aan de ene burger geeft of oplegt, wat ze de andere burger niet geeft of oplegt"*⁴

In casu hoewel de instructie reeds in december 2009 vernietigd werd, bleef DVZ dat toepassen en zelfs op basis hiervan verblijfsmachtigingen toekennen.

Dat wij uit het voorgaande kunnen afleiden dat de richtlijn op 11 december 2009 werd bekendgemaakt door toenmalige staatssecretaris bevoegd voor asiel en migratie M. Wathelet en deze nog steeds gelden daar er geen andere instructie en/of richtlijn bekendgemaakt werd.

In een memorie verwijst verwerende partij zelf naar een arrest van uw Raad met de volgende opmerking:

"Door binnen het kader van haar discretionaire bevoegdheid alle elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hernemen als waren het nieuwe criteria voor een beoordeling ten gronde van de regularisatieaanvraag, kan de verwerende partij geen willekeur worden verweten."

Ook arrest nr. 80 660 van 4 mei 2012 van uw Raad spreekt zich zeer duidelijk uit over deze zaak: "De voorwaarden van de instructie worden als een dwingende maatregel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt. (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651)"

Dat men in het ene geval het dossier wel aan de instructie toetst, en in het andere dossier dan weer niet, dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Men vraagt zich af of verwerende partij louter onzorgvuldig is geweest of bewust de keuze heeft gemaakt om de aanvraag van verzoeker niet aan bovenstaande instructie te toetsen noch aan de eerdere instructies m.b.t. tot regularisaties die niet vernietigd werden door de Raad van State. Verzoeker voldoet immers volledig aan de voorwaarden om geregulariseerd te worden.

In tegenstelling tot wat verwerende partij insinueert, levert DVZ tot op heden beslissingen af die indirect verwijzen naar de instructies.

Zo wordt er tot op heden verblijfsrecht toegekend aan cliënten die een arbeidscontract kunnen voorleggen (zie bijlage).

Dat verwerende partij het gelijkheidsbeginsel dient te respecteren aangezien verzoeker ook een arbeidscontract voegde en het voor verzoeker niet duidelijk is waarom hij geen verblijf krijgt en anderen, in dezelfde situatie wel verblijf kregen.

2. De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat, integendeel tot wat DVZ stelt er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft.

Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St. ,nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreem.1997, nr. 4, p. 385).

Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Dat verzoeker reeds meer dan negen jaar op het Belgisch grondgebied verblijft. Hij is zijn land van herkomst ontvlucht uit schrik voor zijn leven.

Verzoeker kan niet terugkeren naar Nepal om daar een regularisatieaanvraag in te dienen, aangezien hij al verschillende jaren niet meer in Nepal is geweest! Hij heeft zijn leven hier opgebouwd! Bovendien heeft hij niemand meer in zijn land van herkomst die hem kan helpen.

Dat hij destijds alles en iedereen heeft achtergelaten om zijn leven in veiligheid te brengen!

Verzoeker heeft niets of niemand meer in zijn land van herkomst. Waar zou hij terecht kunnen? Tot wie zou hij zich kunnen richten voor hulp en ondersteuning?

Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien kan verzoeker uit deze motivering niet afleiden waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. DVZ dient dit uitvoerig te motiveren!

Bovendien wenst verzoeker op te merken dat hij, tot op heden in het bezit zou moeten zijn van legaal verblijf, zijn aanvraag op basis van art 9ter werd immers ontvankelijk verklaard.

De ongegrondheidsbeslissing mbt de regularisatieaanvraag op basis van art 9ter van de vreemdelingenwet werd immers op 01.04.2014 ingetrokken.

Dat de regularisatieaanvraag op basis van art 9ter van verzoeker bijgevolg nog lopende is en reeds ontvankelijk werd verklaard in het verleden.

Verzoeker verblijft bijgevolg legaal op het grondgebied, dat dit wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt!

Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden!

Omwille van de ontvankelijk regularisatieaanvraag op basis van art 9ter van de vreemdelingenwet, verblijft verzoeker immers legaal op het grondgebied, hetgeen een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Dat de medische aandoening van verzoeker, helm verhindert om terug te keren.

Alhoewel verwerende partij stelt dat DVZ op 10.04.2014 een nieuwe beslissing zou hebben genomen, zijn zowel verzoeker als zijn raadsman hier niet van op de hoogte.

Deze beslissing, waar verzoeker geen weet van heeft, werd nog niet betekend, waardoor verzoeker tot op heden in het bezit zou moeten zijn van een AI.

3. De elementen van integratie – namelijk dat betrokkene duurzaam lokaal verankerd is in de Belgische maatschappij, dat betrokkene zijn leven opgebouwd heeft in België, dat betrokkene wil werken en tewerkgesteld kan worden als keukenhulp, dat betrokkene in het verleden gewerkt heeft (zie arbeidsovereenkomst, loonstrookjes), dat betrokkene volledig geïntegreerd zou zijn, dat hij goed Nederlands zou spreken, dat betrokkene een hele vrienden- en kennissenkring opgebouwd heeft, dat hij verschillende cursussen Nederlands volgde en zeer goed Nederlands zou spreken (zie deelcertificaten, certificaten, document CVO De Nobel, studentenkaarten), dat hij aanbevelingsbrieven voorlegt, dat hij actief is in en betrokkene bij activiteiten georganiseerd door zowel Belgische als Nepalese verenigingen (zie ledelijst 'Excutive' (sic) Board Estd-2005, lidkaart, documenten ivm deelname dichtwedstrijd, documenten quiz Shangri-La), dat betrokkene een bibliotheekkaart voorlegt (zie kopie), dat betrokkene gebruik maakt van het openbaar vervoer (zie kopie omnipas 25+, kopie W.I.G.W. kaart) en dat betrokkene getuigenverklaringen voorlegt, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Verzoeker kan op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom zijn langdurig verblijf en zijn integratie geen buitengewone omstandigheden kunnen vormen en bijgevolg niet kunnen leiden tot regularisatie.

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen !!

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw Raad.

“... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij “redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen”, te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat “integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen”.

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering”

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen. Dat de buitengewone omstandigheden wel degelijk aangetoond worden en dat de opgebouwde integratie wel degelijk in de gegrondheidsfase onderzocht dient te worden.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Bovendien blijkt duidelijk uit de beslissing dat de lokale verankering van verzoeker niet betwist wordt.

Integendeel zelfs, DVZ bevestigt dat de integratie en lokale verankering gestaafd werden met verschillende stukken.

Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van DVZ om de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoeker louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek.

De kortste weg naar de beslissingen en om met dit alles geen rekening te moeten houden is een onontvankelijkheidsbeslissing. Hierdoor miskent verwerende partij de buitengewone omstandigheden. Dat dit onaanvaardbaar is!

Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf niet in overweging genomen worden in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek als het gegrondheidsonderzoek?!

Dat hieruit blijkt dat verwerende partij redenen zoekt om de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met ALLE elementen!

Dat verzoeker van mening is dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij geregulariseerd dient te worden nu duidelijk blijkt dat DVZ zijn integratie niet betwist.

Bovendien verblijft verzoeker, tot op heden, legaal op het Belgisch grondgebied.

Bovendien erkende DVZ reeds dat integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf.

Het Cassatieberoep vermeldt het volgende: "Integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf. Iemand die bijvoorbeeld overdreven lang heeft moeten wachten op een beslissing in zijn asielprocedure kan daarom aanspraak maken op een regularisatie van zijn verblijf.

Ook iemand die na een asielprocedure bepaalde andere procedures had die in hun geheel te lang duren, komt in aanmerking voor regularisatie."

Dat DVZ dan ook rekening dient te houden met de opgebouwde integratie van verzoeker.

Dat de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel dan ook flagrant geschonden worden!

Bovendien is verwerende partij flagrant onzorgvuldig door geen rekening te houden met de aanvulling dd. 29.06.2014. (zie bijlage)

Minstens blijkt uit de negatieve beslissing niet dat hier rekening mee gehouden werd.

Dat deze bijkomende stukken wel degelijk in overweging genomen dienen te worden en dat verzoeker geregulariseerd dient te worden.

4. Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en zijn aanvraag 9ter en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene verklaarde op 04 april 2005 in België aangekomen te zijn. Op 05 april 2005 diende hij een asielaanvraag in. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 17 april 2007 met de beslissing 'niet erkend' van de Vaste Beroepscommissie'. De duur van de asielprocedure- namelijk 2 jaar 12 dagen- was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Betrokkene verkoos geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 04 december 2007 en verbleef nadien illegaal in België. Op 04 april 2008 diende hij een aanvraag 9bis in, deze werd onontvankelijk bevonden op 16 december 2008. Deze beslissing werd samen met een bevel om het grondgebied te verlaten aan hem betekend op 08 januari 2009. Op 05 maart 2009 diende betrokkene wederom een aanvraag 9bis in die ontvankelijk doch ongegrond bevonden werd op 15 september 2010. Op 30 september 2010 werd hem deze beslissing samen met een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Op 23 juni 2011 diende betrokkene een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 in. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 05 oktober 2011. Inmiddels had betrokkene reeds onderhavige aanvraag 9bis ingediend op 26 juni 2011. Op 24 januari 2012 diende betrokkene een tweede aanvraag 9ter in. Deze werd ontvankelijk bevonden op 14 mei 2012 en er werden aan de gemeente instructies gegeven om betrokkene in te schrijven in het Vreemdelingenregister en hem in het bezit te stellen van een attest van immatriculatie (AI) model A in afwachting van een beslissing ten gronde aangaande de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Op 10 april 2014 werd deze aanvraag echter ongegrond bevonden en de gemeente ontving instructies om het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter in te trekken en om betrokkene af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van 'verlies van recht op verblijf'. Betrokkene wist dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument is dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk verklaard is en nog in behandeling is. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000). Ook het gegeven dat betrokkene in het verleden van recht op verblijf in het kader van een aanvraag artikel 9ter heeft kunnen genieten, opent niet de facto recht op verblijf in het kader van de huidige

aanvraag artikel 9bis. Betrokkene wist dat hij in geval de procedures een negatieve afloop zouden kennen, hij vrijwillig het grondgebied diende te verlaten.

Dat verzoeker er steeds alles aan gedaan heeft om legaal verblijf te bemachtigen. Verzoeker kan niet terugkeren naar zijn land van herkomst!

Indien verzoeker terug dient te keren naar zijn land van herkomst zal art 3 van het EVRM geschonden worden. Dit blijkt ook duidelijk uit de nieuwe documenten die verzoeker voegt en waaruit duidelijk blijkt dat bij een eventuele terugkeer zijn leven in gevaar zou zijn.

Zoals uit het bovenstaande blijkt, is er wel degelijk sprake van buitengewone omstandigheden, waardoor de regularisatieaanvraag van verzoeker in België werd ingediend.

Dat deze stelling door DVZ getuigt van een gebrekkig onderzoek naar het dossier van verzoeker!

In eerste instantie wenst verzoeker op te merken dat verzoeker niet gekozen heeft voor illegaal verblijf in België. Hij heeft een regularisatieaanvraag ingediend volgens de geldende regelgeving, op basis van bijzondere omstandigheden en heeft in afwachting van een beslissing terzake in België verbleven, waar zijn veiligheid gegarandeerd kan worden.

Mocht hij België verlaten hebben, zou hij zelf zijn rechten geschonden hebben en zou zijn aanvraag zonder voorwerp verklaard geweest zijn. Dat hij geen andere keuze had dan in afwachting van het resultaat in België te verblijven.

Vervolgens wenst verzoeker op te merken dat de motivering die verwerende partij hanteert, flagrant fout is!

De regularisatieaanvraag van verzoeker op basis van art 9ter werd inderdaad ontvankelijk verklaard op 14.05.2012.

Vervolgens werd er op 04.02.2014 een ongegrondheidsbeslissing genomen.

Verzoeker kon zich hier niet mee akkoord verklaren en ging in beroep.

DVZ trok de negatieve beslissing in op 01.04.2014.

In tegenstelling tot wat de bestreden beslissing vermeldt, mochten de raadsman van verzoeker noch verzoeker zelf tot op heden kennis nemen van een nieuwe beslissing.

Dat verzoeker en zijn raadsman er bijgevolg redelijkerwijs mag van uitgaan dat zijn procedure nog lopende is.

Dat verzoeker ondertussen meer dan twee jaar en half legaal op het grondgebied verblijft en ook voordien reeds geruime tijd hier verbleef en dus ondertussen meer dan vier jaar legaal op het grondgebied verblijft. .

Verwerende partij dient hier wel degelijk rekening mee te houden!

Bovendien kan verzoeker op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom zijn langdurig verblijf en zijn integratie niet kunnen leiden tot regularisatie.

DVZ dient minstens te motiveren waarom zijn integratie en langdurig verblijf geen reden kunnen vormen tot regularisatie.

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen !!

Verwerende partij dient immers rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoeker, waaronder zijn langdurig legaal verblijf, het feit dat verzoeker geen strafbare feiten heeft gepleegd, zijn integratie, zijn werkbereidheid en het feit dat hij in het verleden steeds gewerkt heeft, het

arbeidscontract dat werd neergelegd, de medische problematiek van verzoeker en het risico om in een mensonterende en levensbedreigende situatie terecht te komen ...

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw raad.

“... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij “redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen”, te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat “integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen”.

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering”

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

Dat dit alles een schending is van de motiveringsplicht.

Dat DVZ hiermee nogmaals de motiveringsplicht schendt.

Waarom kunnen een langdurig legaal verblijf en al deze tekenen van integratie geen buitengewone omstandigheden vormen en uiteindelijk niet leiden tot regularisatie?

5. Meester Van Rossem stelt dat een terugkeer naar Nepal een schending zou uitmaken van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Zij stelt dat de Nepalese overheid immers niet in staat is om zijn burgers van willekeurige vervolgingen, discriminatie van de kasten te vrijwaren, dat de onlusten tussen de kasten nog steeds niet onderdrukt zijn en dat de burgers evenmin kunnen gevrijwaard worden tegen wandaden van de maoïsten, bovendien worden de verantwoordelijke daders niet vervolgd. Er kan niet met 100% zekerheid gegarandeerd worden dat betrokkene bij terugkeer veilig zou zijn. Wat de vermeende schending van art 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Er wordt gesteld dat betrokkene geen gegronde vrees voor gevaar van schending van art 3 EVRM kan voorleggen.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: “(...)”.

Bovendien kan verzoeker niet in concreto aantonen dat zijn leven in gevaar is indien hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst!

Verzoeker is al meer dan negen jaar niet meer in zijn land van herkomst geweest!

Hij kan alleen maar afgaan op de mediaberichtgeving om zijn gegronde vrees te kunnen staven. Dat het onredelijk is van DVZ om concrete bewijzen te vragen, immers indien hij concrete bewijzen wil verzamelen, is zijn leven in gevaar!

Uit de mediaberichtgeving, die wijdverspreid en toegankelijk is voor verwerende partij, blijkt dat de situatie in Nepal nog niet onder controle is.

Het is niet redelijk van DVZ om te verwachten dat hij zijn leven in gevaar brengt, zodat hij kan aantonen dat er een reële dreiging is voor zijn fysieke integriteit.

Dat dit algemeen geweten is en bijgevolg wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Dat verzoeker wel degelijk nieuwe elementen naar voren brengt om de huidige situatie in Nepal te verduidelijken, dat DVZ op zijn minst de situatie in zijn land van herkomst dient te onderzoeken.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. DVZ weigert dit te doen.

Bovendien dateert het meest recente onderzoek in het dossier van verzoeker, reeds van 2007! Bezwaarlijk kan men dit recent noemen!

Men levert nu een bevel af dus dient men dit aan de hand van de huidige situatie te toetsen en na te kijken of hij kan terugkeren.

DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar haar land van herkomst.

Dat dit argument, in tegendeel tot wat DVZ stelt, wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt.

Verzoeker bevindt zich eveneens in buitengewone omstandigheden daar een terugkeer naar Nepal een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "(...)"

Wanneer verzoeker zou moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

DVZ merkt op dat verzoeker het gevaar voor de schending van art 3 van het EVRM dient te bewijzen. Verzoeker wenst op te merken dat uit de vele recente media wel degelijk blijkt dat de situatie in Nepal nog steeds levensgevaarlijk is.

Het staat niet ter discussie dat de huidige situatie te Nepal nog steeds zeer precair is voor de burgers die er wonen en dat hij nog steeds vreest voor een terugkeer. Verzoeker woont immers op het platteland, waar zijn veiligheid niet gegarandeerd kan worden!

Het is onverantwoord om in dergelijke omstandigheden burgers terug te sturen en hen bloot te stellen aan dergelijke gevaarlijke situaties.

Verzoeker is uit zijn land van herkomst gevlucht omwille van problemen. Indien hij terugkeert naar zijn land van herkomst zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Voor cliënt die de Nepalese nationaliteit heeft is het onmogelijk om terug te keren naar zijn land van herkomst.

Immers hij is uit het land gevlucht en is er al meer dan negen jaar niet meer geweest. Hij kan bijgevolg dus ook niet terugkeren want hij kan nergens terecht en heeft er geen verblijfplaats meer, zelfs niet voor een eventuele tijdelijke terugkeer.

Hoe kan hij geacht worden terug een leven op te bouwen in Nepal, als hij daar al jaren niet meer geweest is en vreest voor zijn leven??

Hij heeft schrik dat hij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoeker begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Bijgevolg,

Dat verzoeker van mening is dat hij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij van mening is dat zijn regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

*Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:
(...)*

Dat verzoeker van mening is, dat hij volledig aan deze voorwaarden voldoet en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indiende teneinde geregulariseerd te worden.

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden en dat verzoeker wel degelijk voldoet aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoeker ten gronde moest behandeld worden.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Verzoeker verblijft al meer dan negen jaar in België! Dat hij dan ook onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst, hij heeft hier immers een leven in veiligheid opgebouwd!

Dat DVZ bij het nemen van haar beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden !Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden.

Dat verzoeker helemaal niet inziet op waarom verwerende partij weigert rekening te houden met ALLE elementen die verzoeker aanhaalt in zijn verzoekschrift en de stukken die hij gevoegd heeft.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

De bestreden beslissingen dienen dan ook geschorst en vernietigd te worden aangezien zij het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel flagrant schenden.”

4.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“Verzoeker stelt een schending voor van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij betoogt dat de verwerende partij de instructie diende te blijven toepassen. De verwerende partij zou nog wel toepassing maken van de instructie en meer bepaald van criterium 2.8.B. De aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet zou nog lopende zijn of in ieder geval nog niet betekend, waardoor hij nog in het bezit zou zijn van een attest van immatriculatie. Hij zou niet kunnen afleiden waarom het langdurig verblijf en integratie geen buitengewone omstandigheden kunnen vormen. Het zou van een eenzijdige interpretatie getuigen om de opgebouwde integratie en verblijf louter te beoordelen in het kader van een gegrondheidsonderzoek. Er zou geen rekening gehouden zijn met de aanvulling van 29 juni 2014. Een terugkeer naar het herkomstland zou een schending inhouden van artikel 3 EVRM. De situatie in Nepal zou nog niet onder controle zijn. Het meest recente onderzoek aangaande Nepal zou dateren van 2007, waardoor de verwerende partij volgens hem de situatie in zijn land diende te onderzoeken.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag onontvankelijk is daar niet werd aangetoond dat er elementen voorhanden zijn die verzoeker zouden verhinderen een aanvraag in te dienen in het herkomstland. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om ontvankelijk te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kent aan de verwerende partij een ruime discretionaire bevoegdheid toe.

De Raad van State vernietigde bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 de instructie van 19 juli 2009. Aangezien de Raad van State in zijn arrest vaststelde dat voormelde instructie een miskenning

inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en deze instructie ingevolge de vernietiging dient te worden geacht nooit te hebben bestaan kon de verwerende partij er dan ook geen toepassing van maken.

Waar verzoeker er zich aldus over beklagt dat hij niet de toepassing krijgt van de criteria van de instructie van 19 juli 2009 dient te worden opgemerkt dat de bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet kunnen worden toegevoegd en evenmin kan er vrijstelling worden verleend van de wettelijk vereiste voorwaarden. Er kan evenmin getoetst worden aan de bedoelde instructie. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten.

De motivering volgens de welke de verblijfstermijn en integratie niet als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen worden weerhouden is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers: "dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)". (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 105 846 van 25 juni 2013, <http://www.rvv-cce.be/>) Er kan dan ook niet geconcludeerd worden dat de wijze waarop de verwerende partij het ingeroepen langdurig verblijf en de integratie van verzoeker apprecieerde, kennelijk onredelijk is. Verzoeker kan evenmin gevolgd worden in zijn kritiek volgens dewelke niet gemotiveerd werd waarom zijn integratie en verblijf niet weerhouden werden. Er werd in de beslissing uitdrukkelijk gesteld dat de elementen m.b.t. integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en niet behandeld worden in de ontvankelijkheidsfase.

"De Raad wijst erop, zoals eerder uiteengezet in punt 3.3., dat het aantonen van buitengewone omstandigheden niet mag verward worden met aanhalen van argumenten ten gronde om een machtiging tot verblijf in België te bekomen.

Het verblijf van verzoekers in België en de betoogde integratie en sociale bindingen die daaruit zouden zijn voortgevloeid zijn, conform rechtspraak van de Raad van State, elementen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769), zoals reeds uitgebreid uiteengezet in punt 3.3. Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend." (RVV, arrest nr. 115 749 van 16 december 2013)

"De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekende partij aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is echter in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers "dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend" (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). In het licht van deze vaste rechtspraak maakt de verzoekende partij dan ook de door haar opgeworpen schending van het evenredigheidsbeginsel niet aannemelijk, waar zij stelt dat zij als gevolg van de bestreden beslissing haar hebben en houden zou moeten achterlaten, haar bindingen met België zou moeten doorknippen en de hoger vermelde elementen van moeizaam opgebouwde integratie zou verliezen. Het motief dat: "De overige elementen (betrokkene zou haar land verlaten hebben omwille van de slechte leefomstandigheden, zou geïntegreerd zijn, zou werkwilbig zijn, zou Nederlandse lessen hebben gevolgd en de Belgische normen respecteren) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase van het onderzoek dus niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980." kan geenszins als kennelijk onredelijk worden beschouwd. De verzoekende partij beperkt zich tot de loutere bewering dat de verwerende partij haar belangen en die van de Belgische Staat niet zou afgewogen hebben, en dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze zou besloten hebben dat de door haar ingeroepen elementen van integratie geen buitengewone omstandigheid uitmaken. Zij maakt dit echter op geen enkele concrete wijze aannemelijk." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 125.579 d.d. 13 juni 2014)

Waar hij meent dat er geen rekening zou zijn gehouden met de aanvulling van 29 juni 2014, dient te worden opgemerkt dat het document dat werd bijgevoegd een bewijs was van integratie, zoals in het begeleidend schrijven werd gesteld en betrekking had op een voorstelling waar verzoeker ook in werd vermeld. In de beslissing werd echter wel degelijk hierop ingegaan, waar gesteld werd dat het feit dat hij actief is in en betrokken bij activiteiten georganiseerd door zowel Belgische als Nepalese verenigingen '(zie ledenlijst (...) documenten ivm deelname dichtwedstrijd, (...))' niet als buitengewone omstandigheid beschouwd kan worden.

Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij stelt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet nog hangende is. Uit het administratief dossier blijkt immers dat d.d. 10 april 2014 de aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ingediend op 24 januari 2012, ongegrond werd verklaard. In de bestreden beslissing werd hier bovendien naar verwezen en daarenboven gesteld dat aan de gemeente instructies werden gegeven om het attest van immatriculatie in te trekken en verzoeker af te voeren uit het Vreemdelingenregister.

De afgifte van een attest van immatriculatie houdt geenszins in dat er een verblijfsrecht wordt toegekend. Een attest van immatriculatie wordt enkel afgegeven in afwachting van een beslissing ten gronde en betekent enkel dat de vreemdeling tijdelijk wordt ingeschreven in het vreemdelingenregister. Zoals blijkt uit het administratief dossier dient het AI ten gevolge van de beslissing van 10 april 2014 te worden ingetrokken. De Raad van State oordeelde in arrest nr. 221.518 van 26.11.2012 dat een attest van immatriculatie niet kan worden aanzien als het verlenen van een tijdelijk verblijfsrecht ("qu'une telle attestation indique seulement que l'étranger est provisoirement inscrit au registre des étrangers en attente d'une décision quant à la demande de séjour qu'il a introduite"). Verzoekers kritiek, dat hij nog steeds in het bezit is van een attest van immatriculatie en dat dit een buitengewone omstandigheden zou vormen, strookt derhalve niet met de gegevens uit het administratief dossier.

M.b.t. artikel 3 EVRM werd in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

"(...) Wat deze vermeende schending van artikel 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.(...)"

Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift opnieuw in algemene bewoordingen aan dat artikel 3 EVRM geschonden zal worden bij terugkeer naar Nepal, zonder in concreto uiteen te zetten op welke wijze hij persoonlijk dreigt blootgesteld te worden aan handelingen in strijd met artikel 3 EVRM. Zoals terecht werd opgeworpen in de bestreden beslissing komt het toe aan verzoeker om hiervan minstens een begin van bewijs te leveren. Hij betwist geenszins dat hij dit niet heeft gedaan. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is niet ernstig."

4.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de door de verzoeker ingediende machtigingsaanvraag onontvankelijk is omdat de door hem aangehaalde elementen, meer bepaald de elementen van integratie, de duur van de asielprocedure en het voorlopig verblijf dat hem in het kader daarvan en in het kader van zijn regularisatieprocedure werd toegestaan, het argument dat hij zich in België steeds goed

heeft gedragen en nooit een inbreuk tegen de openbare orde of veiligheid heeft gepleegd en de vermeende schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), *“geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”*, waarbij voor elk van de aangehaalde elementen omstandig wordt toegelicht waarom dit het geval is. Voorts wordt in de eerste bestreden beslissing opgemerkt dat de verzoeker zich niet kan beroepen op de zogenaamde *“instructie van 19 juli 2009”*, nu deze door de Raad van State werd vernietigd en de criteria ervan dus niet meer van toepassing zijn.

Aldus kunnen de motieven die de eerste bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt.

Waar de verzoeker in het derde en het vierde middelonderdeel aanvoert dat hij niet begrijpt waarom zijn langdurig verblijf en zijn integratie niet kunnen leiden tot regularisatie en dat de gemachtigde van de bevoegde minister minstens dient te motiveren waarom zijn integratie en zijn langdurig verblijf geen reden tot regularisatie vormen, wordt erop gewezen dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk gemotiveerd wordt dat *“(d)e elementen van integratie, namelijk (...) niet als buitengewone omstandigheid aanvaard (kunnen) worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden”*, waarbij wordt verwezen naar het arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 van de Raad van State, waarin wordt gesteld dat *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”*. Met betrekking tot de duur van het verblijf wordt gemotiveerd dat de verzoeker *“wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en zijn aanvraag 9ter en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten”*. Aldus wordt genoegzaam gemotiveerd waarom het langdurig verblijf en de integratie van de verzoeker geen buitengewone omstandigheid uitmaken. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt niet in dat de administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet verder te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het waarom of uitleg dient te vermelden. Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, wat *in casu* niet het geval is, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Waar de verzoeker tenslotte in het derde en het vierde middelonderdeel nog verwijst naar het arrest nr. 80.255 van 26 april 2012 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont de verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer nu *in casu* met de eerste bestreden beslissing een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, terwijl het door de verzoeker aangehaalde arrest een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onvankelijk doch ongegrond werd verklaard tot voorwerp had.

Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de eerste bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de *“motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991”* wordt niet aangetoond.

4.1.3.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS

5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

*“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen dient als uitzonderingsbepaling restrictief te worden geïnterpreteerd.

Te dezen werd met de eerste bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omdat de elementen die de verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij deze aanvraag niet in zijn land van oorsprong heeft ingediend geen buitengewone omstandigheden vormen.

Met betrekking tot de motivering in de eerste bestreden beslissing inzake de ongedateerde instructie met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, goedgekeurd door het kernkabinet en op 19 juli 2009 door de toenmalige Eerste Minister in een persbericht meegedeeld (hierna: de instructie van 19 juli 2009) wijst de verzoeker er in een eerste middelonderdeel op dat, hoewel deze instructie vernietigd werd door de Raad van State, de staatssecretaris deze instructie binnen zijn discretionaire bevoegdheid toch zou blijven toepassen. Zoals in de eerste bestreden beslissing terecht wordt aangestipt, is deze instructie, waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging, evenwel vernietigd bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 van de Raad van State en wel omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. Dat de toenmalige staatssecretaris gesteld heeft de criteria van de vernietigde instructie te zullen blijven toepassen, vermag hieraan geen afbreuk te doen, nu de gemachtigde van de bevoegde minister de wet en de rechterlijke beslissingen dient te laten primeren op eventuele beleidsrichtlijnen van een staatssecretaris. In een later arrest heeft de Raad van State trouwens uitdrukkelijk bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de (gemachtigde van de) bevoegde staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”* (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932). Het gegeven dat in het verleden – zelfs nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde – beslissingen zouden zijn genomen waarbij toepassing werd gemaakt van deze instructie en dat vele beslissingen wellicht werden genomen met miskenning van de wet impliceert niet dat het thans in de eerste bestreden beslissing verwoorde standpunt incorrect is en rechtvaardigt de vernietiging ervan dus niet. Dat de staatssecretaris of de Dienst Vreemdelingenzaken nog niet zouden hebben meegedeeld dat de

criteria die zijn opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 niet langer mogen worden aangehaald, is zonder belang. De Raad is namelijk geen regel bekend die voorziet dat wanneer de Raad van State een administratieve beslissing vernietigt een bevestiging van het arrest door een administratie of een regeringslid vereist is alvorens dit arrest gevolgen zou kunnen hebben.

In zoverre de verzoeker in het eerste middelonderdeel voorhoudt dat de gemachtigde van de bevoegde minister zijn aanvraag aan de instructie van 19 juli 2009 en voorgaande instructies diende te toetsen kan in de eerste plaats worden verwezen naar wat *supra* reeds werd uiteengezet en wordt er tevens op gewezen dat de Raad van State oordeelt dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Gelet op voorgaande bespreking wordt in de eerste bestreden beslissing dan ook correct gesteld dat voornoemde instructie van 19 juli 2009 “*vernietigd (werd) door de Raad van State*” en dat bijgevolg “*de criteria van deze instructie niet meer van toepassing (zijn)*”. De Raad kan deze motivering dan ook niet strijdig achten met de opgeworpen geschonden geachte bepalingen en beginselen aangezien de Raad van State oordeelde dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast. In dat geval beschikt de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer, wat dus in strijd is met diens discretionaire bevoegdheid (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Voorts wordt er op gewezen dat geen beroep kan worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen (RvS 3 april 2002, nr. 105.380).

Ook het rechtszekerheidsbeginsel kan niet dienstig worden ingeroepen indien dat leidt tot de miskennis van een wettelijke bepaling. Het wettelijkheidsbeginsel, dat rechtstreeks is gegrond op artikel 159 van de Grondwet, primeert immers.

In een tweede middelonderdeel betwist de verzoeker de vaststelling in de eerste bestreden beslissing dat er geen sprake zou zijn van buitengewone omstandigheden die verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend. Hij bekritiseert dit standpunt en meent dat er in zijn hoofd wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden en dat zijn aanvraag ontvankelijk en gegrond verklaard had moeten worden. Hij wijst er op dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht en dat niet vereist is dat deze omstandigheid voor de betrokkene onvoorzienbaar is. In de eerste bestreden beslissing staat evenwel nergens vermeld dat een buitengewone omstandigheid wel hetzelfde zou zijn als overmacht of onvoorzienbaar zou moeten zijn. De verzoeker toont ook niet aan dat in de eerste bestreden beslissing een dergelijke interpretatie aan het begrip “*buitengewone omstandigheden*” wordt gegeven.

Eveneens in het tweede middelonderdeel werpt de verzoeker op dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst om daar een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen aangezien hij er al verschillende jaren niet meer is geweest, hij hier zijn leven heeft opgebouwd en hij niemand meer heeft in zijn land van herkomst die hem kan helpen. Hij stelt zich de vraag waar hij terecht zou kunnen en tot wie hij zich zou kunnen richten voor hulp en ondersteuning. Tevens werpt hij op dat zijn medische aandoening hem verhindert om terug te keren naar zijn land van herkomst. Er wordt evenwel op gewezen dat het de vreemdeling toekomt om klaar en duidelijk in zijn aanvraag te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. *In casu* blijkt niet dat de verzoeker in zijn machtigingsaanvraag van 26 juni 2011 als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet heeft ingeroepen dat hij in zijn land van herkomst niemand meer heeft die hem kan helpen en dat zijn medische aandoening hem verhindert om terug te keren naar zijn land van herkomst. Evenmin blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoeker hiervan melding heeft gemaakt in de loop van de procedure. Bij gebrek aan enige uiteenzetting in de aanvraag (of aanvullingen) hieromtrent kan het de gemachtigde van de bevoegde minister niet dienstig worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden bij het beoordelen van de ontvankelijkheid van de machtigingsaanvraag. Tevens wordt erop

gewezen dat het de Raad niet toekomt om als annulatierechter gegevens te beoordelen die niet aan het bestuur werden voorgelegd ter onderbouwing van de aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad dient enkel een wettigheidscontrole door te voeren.

De verzoeker werpt in het tweede en het vierde middelonderdeel nog op dat hij tot op heden in het bezit zou moeten zijn van een legaal verblijf, nu zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk werd verklaard en de ongegrondheidsbeslissing van 1 april 2014 werd ingetrokken en zijn aanvraag bijgevolg nog lopende is. Hij erkent dat in de eerste bestreden beslissing wordt overwogen dat zijn op 24 januari 2012 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op 10 april 2014 opnieuw ongegrond werd bevonden, maar betoogt dat deze beslissing hem niet betekend werd, zodat hij er mag van uit gaan dat zijn procedure nog lopende is. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt evenwel dat de beslissing van 10 april 2014 waarbij de door de verzoeker op 24 januari 2012 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd bevonden aan de verzoeker op 6 mei 2014 werd betekend. Aldus mist het betoog van de verzoeker feitelijke grondslag.

In een derde middelonderdeel betoogt de verzoeker dat zijn integratie, die niet wordt betwist, wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt en dat hij dan ook geregulariseerd dient te worden. Er wordt evenwel nogmaals op gewezen dat in de eerste bestreden beslissing met betrekking tot zijn integratie wordt overwogen dat *“(d)e elementen van integratie, namelijk (...) niet als buitengewone omstandigheid aanvaard (kunnen) worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden”* en dat deze motivering volledig in lijn is met de rechtspraak van de Raad van State. Aldus heeft de gemachtigde van de bevoegde minister de elementen van integratie van de verzoeker wel degelijk in rekening gebracht, doch in overeenstemming met de rechtspraak van de Raad van State heeft geoordeeld dat deze geen buitengewone omstandigheid vormen. De omstandigheid dat de verzoeker hierover een andere mening heeft dan de gemachtigde, volstaat niet om aan te tonen dat dit motief kennelijk onredelijk, feitelijk niet correct, of in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is.

De verzoeker laat in het derde middelonderdeel tevens gelden dat geen rekening werd gehouden met de aanvulling van 29 juni 2014, minstens dat uit de motieven van de eerste bestreden beslissing niet blijkt dat hiermee rekening werd gehouden. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat de aanvulling van 29 juni 2014 bestaat uit documentatie die aantoont dat de verzoeker heeft deelgenomen aan een Belgisch-Nepalese podiumvoorstelling met poëzie, muziek en dans op 25 april 2014. Vooreerst wordt er op gewezen dat uit niets blijkt dat de verzoeker dit stuk heeft ingediend als bewijs van het bestaan van buitengewone omstandigheden in zijn hoofdte. Bovendien wordt er op gewezen dat uit dit stuk kan worden afgeleid dat de verzoeker zich integreert in België en dat in de eerste bestreden beslissing wordt overwogen dat *“(d)e elementen van integratie (...) niet als buitengewone omstandigheid aanvaard (kunnen) worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden”*, waarbij wordt verwezen naar het arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 van de Raad van State, waarin wordt gesteld dat *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”*. Bij gebrek aan nadere toelichting omtrent de draagwijdte van deze aanvulling van 29 juni 2014 wordt niet ingezien waarom de gemachtigde van de bevoegde minister met deze motivering niet kon volstaan. De omstandigheid dat niet expliciet werd verwezen naar het genoemde stuk, doet hieraan geen afbreuk.

In een vierde middelonderdeel laat de verzoeker gelden dat hij niet gekozen heeft voor een illegaal verblijf in België, dat hij een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend en in afwachting van een beslissing ter zake in België wenste te verblijven om het belang bij zijn procedure te behouden. De verzoeker toont hiermee evenwel nog niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde minister op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat hij *“wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en zijn aanvraag 9ter en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten”*, zodat het voorlopig verblijf dat hem in dit kader werd toegestaan geen buitengewone omstandigheid vormt waarom hij de aanvraag niet kon indienen via de gewone procedure. Er wordt trouwens niet ingezien in welk opzicht de rechten van de verzoeker geschonden zouden zijn indien hij destijds het land waar hij illegaal verbleef zou hebben verlaten. In dat geval had de verzoeker immers een aanvraag kunnen indienen bij de bevoegde

Belgische diplomatieke of consulaire post die niet onontvankelijk kan worden verklaard omwille van het ontbreken van buitengewone omstandigheden in zijn hoofd. Ten overvloede kan trouwens nogmaals worden verwezen naar het arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 van de Raad van State, waarin wordt gesteld dat *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”*.

In een vijfde middelonderdeel betoogt de verzoeker dat hij niet *in concreto* kan aantonen dat zijn leven in gevaar is indien hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst. Hij stelt dat hij al meer dan negen jaar niet meer in zijn land van herkomst is geweest en alleen maar kan afgaan op de mediaberichtgeving om zijn gegronde vrees te kunnen staven. Hij acht het dan ook onredelijk van het bestuur om concrete bewijzen te vragen nu, indien hij deze wil verzamelen, zijn leven in gevaar is. Er wordt evenwel op gewezen dat indien de verzoeker werkelijk vreest voor zijn leven, van hem kan worden verwacht dat hij minstens landeninformatie aanbrengt die handelt over de situatie in Nepal. Om zulke landeninformatie aan te brengen, hoeft de verzoeker niet terug te keren naar Nepal en zijn leven in gevaar te brengen.

Voorts voert de verzoeker in het vijfde middelonderdeel aan dat de situatie in Nepal wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt, dat hij wel degelijk nieuwe elementen heeft aangebracht om de situatie in Nepal te verduidelijken, dat hij inmiddels al negen jaar niet meer in zijn land van herkomst is geweest, dat hij schrik heeft het slachtoffer te zullen worden van foltering of van onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeert als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict en dat *“uit de vele recente media wel degelijk blijkt dat de situatie in Nepal nog steeds levensgevaarlijk is”*. In essentie beperkt de verzoeker zich hiermee tot de loutere herhaling van wat hij in zijn machtigingsaanvraag heeft uiteengezet, zonder evenwel de concrete motieven van de eerste bestreden beslissing hieromtrent, met name dat *“de bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden”*, dat de verzoeker hiervoor *“zijn beweringen (dient) te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3”* en dat *“(d)e algemene bewering (...) niet (wordt) toegepast op de eigen situatie”*, zodat *“(d)e loutere vermelding van het artikel 3 EVRM (...) niet (volstaat) om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden”*, te weerleggen of te ontkrachten. Met de loutere herhaling van de elementen uit zijn aanvraag om machtiging tot verblijf weerlegt de verzoeker geenszins de concrete vaststellingen van de gemachtigde van de bevoegde minister. Aldus maakt de verzoeker het bestaan van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk, noch toont hij aan dat de eerste bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet de verzoeker niets meer dan te kennen geven dat hij het niet eens is met de beoordeling door de gemachtigde van de bevoegde minister van de door hem aangebrachte elementen. Ten overvloede kan er nog op worden gewezen dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van de verzoeker op 24 november 2005 een beslissing van weigering van de hoedanigheid van vluchteling nam, dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen op 17 april 2007 het beroep tegen deze beslissing heeft verworpen en dat de Raad van State bij beschikking nr. 972 van 17 juli 2007 oordeelde dat het tegen deze beslissing ingestelde cassatieberoep niet toelaatbaar is.

Waar de verzoeker in het vijfde middelonderdeel nog voorhoudt dat de gemachtigde van de bevoegde minister flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden door niet te onderzoeken of hij al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst en dat de gemachtigde op zijn minst de situatie in zijn land van herkomst diende te onderzoeken, lijkt hij de bewijslast om te draaien. Voor de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet komt het de vreemdeling toe om in zijn aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen de aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen, dewelke vervolgens door de verwerende partij zullen moeten worden beoordeeld.

Doorheen zijn verzoekschrift stipt de verzoeker verschillende keren aan dat de gemachtigde van de bevoegde minister ertoe gehouden is alle elementen in rekening te brengen, doch gelet op al hetgeen *supra* reeds werd uiteengezet blijkt niet – en de verzoeker toont verder ook niet aan – welk concreet element uit de aanvraag die tot de eerste bestreden beslissing heeft geleid door de gemachtigde ten onrechte niet in rekening zou zijn genomen.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de eerste bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aangetoond.

4.1.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

4.1.3.4. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de eerste bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde minister tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de eerste bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

4.1.3.5. Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel, dat gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, laat de verzoeker het volgende gelden:

“Dat uiteraard het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de negatieve beslissing van zijn aanvraag tot regularisatie.

Dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruitvolgende bevel dient vernietigd te worden.

Dit werd recent nog bevestigd in het arrest 96 099 van 30.01.2013 van uw Raad: ‘Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de drie bestreden beslissingen door dezelfde persoon en op dezelfde dag werden genomen, met name 8 augustus 2012, als ook op dezelfde dag ter kennis werden gebracht aan verzoekers, met name 16 augustus 2012, zodat de nauwe samenhang tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds, en de tweede en derde bestreden beslissingen, anderzijds, duidelijk blijkt. Gelet op de vernietiging van de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard, dienen met het oog op goede rechtsbedeling, de tweede en derde bestreden beslissingen uit het rechtsverkeer te worden gehaald en eveneens te worden vernietigd.’”

Dat immers de motieven opgesomd in dit bevel louter en alleen een herhaling zijn van de vorige beslissingen in dit dossier genomen.

Dat echter nergens vermeld wordt dat dit een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag, dat dit op zich reeds een schending is van de motiveringsverplichting van DVZ.

Dat immers de weigering tot regularisatie en het bevel om het grondgebied te verlaten op een en dezelfde dag zijn gegeven.

In arresten 77 128 en 77 130 van uw Raad van 13 maart 2012 oordeelde de algemene vergadering van uw Raad dat een beslissing die bestaat uit twee componenten –enerzijds “een beslissing tot beëindiging

van het verblijfsrecht” en anderzijds een “bevel om het grondgebied te verlaten” een beslissing is die één en ondeelbaar is.

Dit betekent dat bij vernietiging van de beslissing ook het bevel dient vernietigd te worden.

Dat de regularisatie of tenminste de weigering ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het bevel terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld.

Dat de motivering van dit bevel dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie.”

4.2.2. Aangezien het eerste middel, dat gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, ongegrond is en er geen andere middelen worden aangevoerd die tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kunnen leiden, dient niet te worden ingegaan op de door de verzoeker in het tweede middel geopperde hypothese dat *“indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruitvolgende bevel dient vernietigd te worden”*.

Voorts kan de verzoeker niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat de tweede bestreden beslissing *“niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie”*. Er is de Raad geen enkele bepaling gekend – en de verzoeker voert ook geen enkele bepaling aan – die zulks voorschrijft. Overigens blijkt dat de eerste en de tweede bestreden beslissing op hetzelfde moment aan de verzoeker werden ter kennis gebracht, zodat hij onmiskenbaar weet had van het feit dat zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

5. Korte debatten

De verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. DE GEYTER ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DE GEYTER

D. DE BRUYN